

воленъ, че въ главата му се яви такава мисълъ и успѣ тъй лесно да подкупи хуна. Той си мислѣше: „Велика Византия никога нѣма да забрави своя синъ и вѣренъ служителъ на императора. Той успѣ да отърве свѣта отъ оня варваринъ, отъ оня бичъ, когото византийската армия не можа не само да сломи, а дори бѣше разгромена“.

Крюзафиосъ остави за кратко време Едикона, за да може по-спокойно да обмисли плана за убийството на Атила, и веднага отиде при императора.

Последниятъ извика своя съветникъ Марциалъ.

Следъ известно време се узна, че благородникътъ Максиминъ, преводачътъ Вигелъ и историкътъ Прискъ се изпращатъ на северъ—въ лагера на страшния Атила.

*
* *

Тримата пратеници на императора и Едиконъ заедно съ своитѣ хора се приготвиха за пжтъ. Рано сутринъ напустнаха Цариградъ и се отправиха къмъ града Сердика (сега София). Този пжтъ пешъ тогава се взимаше за 13 дни.

Пжтниците стигнаха най-после въ Сердика и решиха да направятъ по-дълга почивка. Пратеницитѣ на императора устройоха на Атиловитѣ хора разкошна трапеза. Презъ времето на гощавката почнаха да обсипватъ съ похвали своя императоръ.

Хунитѣ не можаха да търпятъ тия похвали и почнаха да негодуватъ. Тѣ, вѣрнитѣ хора на най-силния владѣтель, се дразнѣха, като слушаха да се хвали предъ тѣхъ единъ императоръ, който скоро бѣ победенъ и съ когото Атила бѣ сключилъ унизителенъ за гърцитѣ договоръ.

Пратеницитѣ на императора, за да заличатъ лошото впечатление, което направиха на хунитѣ, предложиха имъ коприна и драгоценни камъни.

Следъ тая почивка, пратеницитѣ продължиха пжтя си за Нишъ. Следъ нѣколко-дневно пжтуване тѣ стигнаха въ тоя градъ, чиято околностъ бѣ осипана съ коститѣ на убититѣ преди година гърци и хуни при превземането на града. Последниятъ бѣ почти запустѣлъ. Кжщитѣ срутени и опожарени. Само между стениитѣ на полуразрушенитѣ църкви се мѣркаха немощни и болни хора. Въ Нишъ престояха кратко време и отъ тукъ се отправиха къмъ Дунава. Когато стигнаха на р. Морава, на гръцкитѣ пратеници направи впечатление, че по водитѣ на рѣката се движеха многобройни лодки, издѣлбани отъ стеблата на вѣковни дървета.

— Защо по рѣката има толкова много лодки, попита преводачътъ Вигелъ?